

και τόσ'άμετρα δεινά
και πόνοους να ξεχάσω.

Τουλάχιστον γιά συντροφιά τόν κύρ Μπουρίδη νάχα...
κι'εκείνος ό Σιμόπουλος να με θυμάται τάχα;

'Ελτέ, τ'όμοιας, στό κελλί και πάρτε την εύχή μου,
καλογοραει γίγνα ν'άγισσω την ψυχή μου.

Τώρα χαβάρη και σουπιά,
τροπάρη και μετόνοια,
μυτή του Ζούτ δεν θέλω γιά
να βλέπω τ'αρουστάκια.

Μόνος έδω όκω κοπανό καθουρησιτόν άέρα,
σύ δ'ήλιε, ποδ τόν αϊτόν διαφραταει αϊθέρα
κι'έπάνω μας τ'ά βέλη σου ταξείσει τ'ά θερμά,
όταν ιδής την δούτηνιο πατρίδα τόν μητέρα,
τ'άς χρυσονότους κρέταρον ήλιας σου γιεμά,
κι'άτ'ας έμάς άνάγγιλοι και τ'ά πολλά μου κάα,
και'πέε, τ'η πώε'σούτ'αρια χωρίς να πιάσω μπάα.

Είπα και'στόν Σιμόπουλο την στρουγγά μου να πάρη
και πάντ'άκουρατος ν'άντηλ'στό τ'όρσο το πιδάρι
μεγάλα περιουσιμάτα
γιά στόλους και στρατωμάτα.

Αυτός γενναίος έε, κυνέε τόν Ράλλη τ'άς Κερδόνας
και τ'ους τριτοκομιτάς,
αϊτός έε λάθη πρόνοιαν και γιά τ'ους Μικεδόνας
και τ'ους 'Αγγιλιέτες.

Αυτός έε κάρη ζυλευτόν
αρροφόροτ'όν τ'ών βουλευτόν
τόν του Κλαυδιάνος κίπον.

Αυτός ν'άντιδρακνιο σφοδράν
έπιχορηγοησι άδραν
έε κάρη τ'ών Πριγκίπων.

Θελαβγα δούλους άδελφούς κι'έγώ να ξεπαθώσω
ει γιά τ'ους Μακεδόνες μας κέρη να κατορθώσω,
ήλω ν'άνήψουμε κι'ήμισε και κάθε γή μας σ'αλλάβα,
μέ'μοι φαγάει με φαγη: σέ μοναστήρι τράβα.

ήλω πολέμου, βρέ παιδί, στρατωμάτα και στόλους,
ήλω να κάνω στρατηγός κι'άντικαρχος ήλους,
ήλω, πατρίς μου, να κυτώ τήν δόξα'στό πλευρό σου,
μέ'μοι φαγάει με φαγη: σέ μοναστήρι στρώσου.

ήλω να δώ ζωή, χωρό σέ καθενός τήν φλέβα,
ήλω και τούτη τ'ών Ρωμηών τήν ακροποσάλοβα
σ'ένα λιμάνι σίγουρο να τήν κατευθώσω,
ήλω κι'έπιχορηγοησι'στούς Πριγκίπων να δώσω,
προτού να κατανήσωμε να τρώμε φαμάτ'ηρι,
μέ'μοι φαγάει με φαγη: κλίσου σέ μοναστήρι.

Σέ μοναστήρι πήγαμε, κατακαυμένε Δόγα,
και βλέποντας τ'ους τοίγους του μέτρα με κομπολόγι
πόσας φορές σ'έπέτισε φαμάτ'ηρι τ'όν Ντοβλιτι
και πόσο φίλοι κάκωσαν γιά τ'όν φωρορσοφέντι.

**'Ο Πρωτοπουρότος' μιλεί
σέ μοναστηριού κελλί.**

θ.—'Ιδού λοιπόν, ποδ κλειστικη κι'έγώ σέ μοναστήρι
και μόνος λιβαίν'ομαι με τ'όν λιβασιότ'ηρι,
και σάν λιγοντ'ηρι σέ κλουβί κλειμένο σουλα τ'αδρα
και μήτε με κάλυγνα δεν έγω να φλεγοτ'ηρι.

'Ερώμισι άσκητική τριγύρω μου και κρύα
και μόνος τήν 'Αμπερτωλ'ών διαδάξ'όν Σωτηρία.

'Στά δρό το χέρι να κρατή χρυσὲ λιβαριστήρια
 και δίχως γρη το κόμματος να κηρή τὰ χατήρια.
 Αὐτὸς ὁ κληρονόμος μου κ' ἔκεινο να φορβή
 τὸ κράνος τὸ πολεμικόν, ἀλλ' ὅμως ἀμφιβάλλω
 ἂν τέτοιο κράνος εἰμπορὴ σ' ἔκεινο νὰ χωρήσῃ
 γυατ' εἶναι τὸ κεφάλι τοῦ λιγκῆ πρὸ μεγάλο.

Κι' ἂν' ὄθῃς κ' αὐτούς, ποὺ μ' ἔκαναν ἐπάθαινα βραχνῶ,
 εἰπέ τους' στὴ μεμόρια νὰ μ' ὄθῃνε σὺνά, κ' ὄθῃνε
 κ' ὄθῃνε Κόντες τοὺς παρακαλεῖ
 νὰ μὴ ἔθουν και' στὸ κελλί
 και τοῦ ζῆτου ῥουσεφῆς,
 διορισμοὺς και τέτοια.

'Ἐκείνοι μ' ἔκαναν κ' ἐμὲ κ' ἐπάτησα' στὴν πῆτα
 και τὸ μῆλοῦ μου γάλασαν τὴν κόντρα τὴν σοφία,
 κ' ἔβγαλα και τοὺς θορακάς και τὰ Μακεδονιστικά
 κ' ἔβγαλε Κόντες ἀσκητῆς κ' ἔβγαλε παπαδιστικά.

Κάθε φίλια σήμερα και σχέσις διεκόπη
 μ' αὐτούς και τὴν Εὐρώπη.
 Πολλὰς φορὰς ὑπέμεινα μ' ὄπομονη Ἰωβείον,
 ἀλλὰ τὸ παραξίλωσαν κ' ἔβλαξ μεν' στὸ Κοινόβιον.

'Ανάγκη πλέον ἀπ' αὐτούς, κ' ἀπ' ὅλα νὰ γλυτώσω,
 μπε γὰ πολιτεύματα ν' ἀκούω κάθε τόσο.
 Δὲν εἶμαι Συναγματικὸς, δὲν εἶμαι Μαζακηλός,
 και τώρα μια, δύο, τρεῖς,
 ἀντίο, τ' ὄγαμ μου πατρίς,
 ὁ βίος ὁ πολιτικὸς τοῦ Κόντε πέρνει τέλος.

(Εἶπε κ' ἄμεσως καθηρὸς ὁ Κόντες σιωπῆ
 κ' ὁ κύριος Σιμόπουλος τὴν πόρτα τοῦ κτυπῆ.)
 Θ.— Ποῶς εἶναι,
 Σ.— Δὲν μ' ἐγνώρισες;
 Θ.—

Καλὲ ποῶς εἶναι μ' ἄνδρ' μου;
 ἐσὺ τὸ φῶς, τὸ φῶρος μου, κ' ὁ κύρ' Ἀνὰργυρὸς μου;
 Και σὺ λοιπὸν καλόγερος, και σὺ μὲ παπαδιστικά;

Σ.— Ἐστ' ἡ κατάρα τὰ φέρε, δὲν ξέρεις πῶς φορικιστικά.
 'Απέκαμα, καλόγερε, περισσώματα νὰ βρισκω
 κ' ἔκεινο μοὺ φωνάζουν πῶς παίζου Καραϊσκό.
 Αὐτὰ τὰ περισσώματα τ' ἀνεπαίσχιστα
 ἐγέννησαν, Γεωργάκη μου, τὸν χόρον και σ' ἔμεινα,
 κ' ἔβλαξ κ' ἐγὼ καλόγερος κοντὰ σου νὰ περῶσω...

Θ.— Δὲν πρέπει νὰ φορέσωμε κ' οἱ δύο μὲ τὰ ράσσο.
 Μενε τοὺλάχιστον ἐσὺ νὰ κυβερνῆς τὴν φάρι.

Σ.— Πῆρες τὸν Μεγαλόσταυρο και δὲν σὲ μέλει θῆρα.
 Θ.— Ὑπόμεινε τοὺλάχιστον ὡς ποὺ και σὺ νὰ πῆρῃ
 κενάνα Μεγαλόσταυρο...

Σ.— Δὲν θὰ σοὺ γίν' ἡ χάρις.
 'Απέκαμα, Γεωργάκη μου, νὰ βρισκω θησαυρὸ
 και μὴξ πεντάρας ἔλλειμα λαχτάρινα νὰ βρῶ.

Δεῖξο με κ' ἔμειν, Κόντε, τὸν ἀπογοητευμένο
 και τὸν παρακούραστῆ.

Μοντζαί, σ' τῆς οἰκονομίας και σ' τῆς ἄλλας τῆς δου-
 κ' ἂν γράφω νὰ μὲς ἔθουν Σιλιανιτικὰς ἐλατὰς, [λατὰς
 'Ἐκουράσθηκα τὸν τόπο νὰ πλουτίξω τὸν μουφλοῦξ.]

(Τέτοια λένε μεταξύ των, κ' ἔξ' ὁ Περικλέτος σκούζει.)

Τὴν μῆνη εἶδε, Θεά, τοῦ Νέγγρη και τοῦ Ράλλη,
 ποὺ παρ' ὀλίγον ντράβαλα και συμφοραὶ νὰ βγάλη,
 κ' ὄσοι σ' αὐτ' ἔβραθῆκαν
 σ' τὰ γέλοχα ξεραθῆκαν.

Μὲ ποῶς τοὺς δὴ περιφρονεῖ τοὺς Ἰσπραῖς σὲ μάχη;
 αὐτὰς, ποὺ τώρα βουλευτῆς τῶν Ἀθηνῶν ἐστ' ἔλαξ,
 ὁ Ράλλης τὸν Φωκίωνα τὸν εἰχε' στὸ στήθος,
 κ' ὁ Νέγγρης τῆς ρεπούμπλικας σ' τὰ δυνατὰ τῆς μπῆκε.

Κ' ἐγὼ γελῶντας μὲτ' ἀ μὲ τὰ λόγια τῶν σημείων,
 κ' ὁ Ράλλης πίστεως κακῆς τὸν εἶπε τὸν Φωκίωνα,
 κ' αὐτὸς ὁ βράβων μέσα τοῦ σὰν Στρόμπολι, σὰν Ἐκλα,
 ἔτσι' στὸν Ράλλη μίλησε κουωντας μὲ καρτέλα:
 τὰ γέλιου σου τὰ πύλωτα παρακαλὸ σε σφάλισα...
 κακῆς μὲ λέγεις πίστεως; κ' ὁ Ράλλης τοῦπε: μάλιστα.

Τοῦτον δ' ἀπαμειβόμενος ὁ Νέγγρος μὲ τόνο
 τοῦπε: δὲν ὑποφέρεαι κ' ἄργίζω νὰ θυμῶνω,
 και τότε— ποῖα ζωγραφικὰ θεάματα λαμπροῦ—
 ὁ Δημητράκης γέλασε κ' εἶπε' στὸν Νέγγρη: μπροῦ.

'Ο Νέγγρη; κ' ἡ καρτέλα τοῦ μ' ὄρμην περιστράφη,
 κ' αὐτὸ τὸ μπροῦ, τὸ πρόκεινο τρομακτικῆς ἀντάρας,
 ὡσὰν τὸ μπροῦ τὸ κλειστικὸν στὰς δέλτους ἀνεγράφη,
 ποὺ μὲ φορὰ τὸ ρώνας' στὸν Μῆτ' ὁ Γεωργατζάρας,
 και εἰς τὴν μοντζαί τὴν γνωστὴ κ' αὐτὸ τὸ μπροῦ θὰ μείνῃ
 κ' ἐγὼ θὰ λέω πάντα μπροῦ σ' ὅλη τὴ Ρωμηροσύνη.

(Τῆς προσυχῆς τὸ σήμαντρο σιγὰ σιγὰ σημαίνει,
 κ' ἔλλοι πολλὰ περιφρονεῖ
 κτυποῦν τὴν πόρτα τῆς Μονῆς
 κατάκοποι και σκουρῶποι κ' ἀπογοητευμένοι.
 'Ολοὺς τοὺς παρακούραστους τὸ κρῆτος, τὸ ζῆτανικό,
 και κλυμαναῖ; φῶρασαν και ράσσο φαρδομάνικο,
 κ' ἀπέσω σκούου νηστικοὶ τῶν δρόμων φαρλατάδες:
 καλὲ τὰ φαρδομάνικα, μὲ γὰ τοὺς Δεστοτάδες.

(Βλέπω καλόγερο κ' αὐτὸν κ' ἔκεινο τὸν τσοπάνη,
 κ' ὁ Κυριακούλης ἐρχεται, μὲ κ' ὁ Δραγοῦμης σθάνει,
 σ' τὸ μοναστῆρι γῆργορος κ' ὁ Καραπάνος τρέχει,
 μακρὸς μακρὸς καλόγερος και κόκαλα δὲν ἔχει.

(Ὅμως ἐρχεται κ' ὁ Ράλλης,
 ὁ φοιρῆξος χρυσομάλλης,

τὸν ἐκούρασαν κ' αὐτὸν τῆς Βουλῆς τὰ ξεφικὰ
 κ' οἰκαυγάδες και τὰ μπροῦ και τὰ τόσα νευρικά,
 κ' ἔβλαξ μεν' στὸ μοναστῆρι νὰ ξεκουρασθῆ ἰγῆκῆ
 κ' ἔπειτα κυνηγ' ἄρρησι μ' ἔδουσι και μὲ τὸν Γεωργάκη.
 Τὸν κυττάξουν μετὰ τρόμου τῆς Βουλῆς ὁ καλόγερος
 κ' ἔβλαξ μὰςε μας, τοῦ λένε, πῶς τὸ τρίβουν τὸ σπαῖρι.)

Κυτῆ τὸς κυβερνήτας τῆς ἡ νέα Ρωμηροσύνη
 πῶς ἀπεγοητεύσαν κ' ἐφῆρασαν τὸ ράσσο,
 κ' αὐτάς τῆς πέτρας συγκινοῦν τοῦ πένθους τῆς οἱ ὀρθῶν
 και λέσι: πῶς μονάχη μου χωρὶς αὐτοὺς θὰ δρῶσω;

Πότε κτυπῆ τὸ στήθος τῆς και πότε τὸ κεφάλι,
 μὲ ξερωῖξες μὲ φωνή:
 μὴν παρακλείς, κυρὰ τραπῆ,
 τὸ κάνουν ἔτσι χωρὶς γυατ' εἶναι Καραβῆλι.

Και κενάσσεσαι σουμλάες,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελάες.

'Ἐμπορος γῶστος τῶν ἐδῶ κ' ὄλας τῆς ὄβρογείου,
 Σωκράτης ὁ παισιγῶτος, ὁ Παπαγεωργίου,
 περιφρονῶν τῆς χειμωνιάς τὴν φρίκη τὴν ἀγρίαν
 ἀτρήματος κ' ἀπτότης φωνῆς στὴν Ἑσπρίαν
 πρὸς νῆον πάλιν πλουτισμὸν τῶν δύο γνωστοτάτων
 αὐτοῦ Καταστῆματων,
 ποὺ' στὸ Στάδιον τὴν ὄδον κἄνου σοῦξε μεγάλο,
 τὸ πρῶτο δῶδεξ' ἀρθῶμα, σαργανατριά τέλλο.

'Ἐβῆκε τῶν Ἠθοποιῶν τὸ πάγκλον δελτιον
 πλήρες εἰκόνων γλαφυρῶν κ' ἱστοριῶν παντοίων.

'Ολαὶ ἀπόψε κ' ὄλοι σας μὲ σφῆγος φλογερῶν
 πετῆτ' στὸ Πειραιτικὸν Συνδέσμον τὸν χόρον.